

Центральна станція

Леві Тідгар

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Ковальчук С. Я.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Вперше я потрапив на Центральну станцію взимку. На зеленому газоні сиділи африканські біженці з невиразними обличчями. Вони чекали, але чого, я не знав. Біля різниці двоє філіппінських дітей гралися в літаки: широко розкинувши руки, вони збільшували радіус і кружляли, стріляючи з уявних підкрильних кулеметів. За прилавком різника філіппінець розрубав сокирою груднину, відділяючи м'ясо і кістки на окремі порції. Трохи далі від нього стояв кіоск із шаурмою «Рош Ха-їр», двічі підірваний терористами-смертниками в минулому, але тепер знову був відкритий і працював у звичному режимі. Галасливою вулицею розносився запах баранячого жиру і кмину, викликаючи у мене голод.

Світлофори блимали зеленим, жовтим і червоним. Через дорогу меблевий магазин розкинув на тротуарі безліч крикливих диванів і стільців. На обгорілому фундаменті колишнього автовокзалу сиділа невеличка компанія наркоманів, провадячи якісь свої розмови. На мені були темні окуляри. Сонце висіло високо в небі, і хоча було холодно, це була середземноморська зима — світла і на той момент суха.

Я подався пішохідною вулицею Неве-Шаанан. І знайшов притулок у невеличкому шебіні: кілька дерев'яних столів і стільців, маленький прилавок з пивом «Маккабі» і невідгадливі закуски. Нігерієць за прилавком байдуже подивився на мене. Я попросив пива. Сів, дістав блокнот із ручкою й опустив очі на сторінку.

Центральна станція, Тель-Авів. Теперішнє. Або одне з них. Черговий обстріл Гази, наближались вибори, на півдні в пустелі Арава будували масивну розмежувальну стіну, щоб зупинити біженців. Вони були вже в Тель-Авіві, зосереджені в районі старого автовокзалу на півдні міста, їх було близько чверті мільйона, а також економічні мігранти, які приїхали сюди на заробітки — тайці,

філіппінці та китайці. Я сьорбнув пива. Воно було гидке. Я опустил очі на сторінку. Падав дощ.

Я почав писати:

Колись світ був молодим. Кораблі Виходу тоді тільки почали залишати Сонячну систему; світ Гевена ще не був відкритий; доктор Новум ще не повернувся з зірок. Люди жили так, як жили завжди: під сонцем і дощем, у любові і нелюбові, під блакитним небом і в Бесіді, і це все про нас, завжди.

Це трапилося на старій Центральній станції, в цьому величезному Космопорту, який височіє над міськими пейзажами-близнюками арабської Яффи та єврейського Тель-Авіва. Це трапилося серед арок і бруківки, неподалік від моря: в повітрі все ще відчувався запах солі та смоли, а на світанку можна було спостерігати, як злітають і кружляють у повітрі сонячні змії та їхні крилаті серфери.

Це був час цікавих народжень, так: ви ще прочитаєте про це. Ви, без сумніву, цікавились дітьми з Центральної станції. А також і тим, як стриги змогли потрапити на Землю. Це лоно, з якого виповзло людство, чіпляючись зубами й закривавленими нігтями, до зірок.

Але це також і прабатьківщина Інакших, дітей цифрової епохи. У певному сенсі, це і їхня історія.

Звісно, тут також є смерть: вона завжди є. І Оракулка, і альте-захен Ібрагім, і багато інших, чії імена можуть бути вам знайомі...

Але це все ви вже знаєте. Ви, мабуть, бачили «Піднесення Інакших». Там є це все, хоча вони й показали всіх трохи занадто красивими.

Це трапилось дуже давно, але ми все ще пам'ятаємо це; і пошепки розповідаємо один одному старі історії через еони, тут, серед зірок.

Усе почалося з маленького хлопчика, що чекав на батька, який не повернувся.

Одного дня, як розповідають старі історії, із зірок на Землю впала людина...

...

Далі — у повній книжці «Центральна станція».
nashaknyga.com.ua